

วิบากกรรมของพระพุทธเจ้า

รองศาสตราจารย์สมบุรณ์ บุญฤทธิ์

พระพุทธศาสนา มีหลักคำสอนเรื่องกรรมเป็นหลักคำสอนที่สำคัญ พุทธศาสนิกโดยทั่วไปก็มีความเชื่อเรื่องกรรมว่าเป็นสิ่งที่ทุกคนจะได้รับเมื่อมีการกระทำกรรมไว้ จะเป็นกรรมดี (กุศลกรรม) หรือกรรมไม่ดี (อกุศลกรรม) กรรมจะตอบสนองไปตามกรรมที่ได้กระทำ ทั้งในอดีตและปัจจุบัน เรียกว่า กฎแห่งกรรม พระพุทธองค์ทรงตรัสยืนยันถึงการให้ผลของกรรมว่า “เรามีกรรมเป็นของตน เป็นผู้รับผลของกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย เราทำกรรมใดไว้ จะเป็นกรรมดี หรือกรรมชั่วก็ตาม ย่อมเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น”^๑ การรับผลแห่งกรรมมีหลายรูปแบบ ทั้งการแสดงผลทันทีในชาตินี้ และการแสดงผลของกรรมในชาติหน้า ผลของกรรมที่ทำให้มนุษย์เกิดมามีร่างกายแตกต่างกัน เช่น อายุสั้น อายุยืน มีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียนมาก มีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียนน้อย มีผิวพรรณดี มีผิวพรรณทราม หรือมีร่างกายพิการ ไม่สมประกอบ เป็นต้น ทั้งหมดก็เพราะกรรม หรือการกระทำของตนในอดีตชาติ ส่งผลหรือแสดงผลในชาตินี้ ซึ่งพระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ปรากฏในจูฬกัมมวิภังคสูตร^๒ ดังนี้

“สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของตน มีกรรมเป็นทายาท มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย กรรมจำแนกสัตว์ทั้งหลายให้ทรมานและดี”

“หญิง ชาย คนห่วยถั่ว บรรพชิต ควรพิจารณาเนื่อง ๆ ว่า เรามีกรรมเป็นของตน เป็นผู้รับผลของกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่อาศัย เราทำกรรมอันใดไว้ ดีก็ตาม ชั่วก็ตาม เราจะได้รับผลของกรรมนั้น”^๓ หรือ

“สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของตัว มีกรรม เป็นตัวให้กำเนิด มีกรรมเป็นตัวเกี่ยวข้อง มีกรรมเป็นที่พึ่ง สัตว์ทั้งหลาย ทำกรรมใดไว้ ดีหรือชั่วก็ตาม จักได้ผลกรรมนั้นแน่นอน...”

แม้แต่องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า (พระพุทธเจ้าสมณโคตม) ก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงผลของกรรมที่กระทำไว้ในอดีตชาติได้ ในพระไตรปิฎก และอรรถกถา ได้มีการกล่าวถึง วิบากกรรม หรือกรรมเก่าของพระพุทธองค์ที่ได้ทรงกระทำไว้ในชาติอดีตและมีการแสดงผลของกรรมในชาติปัจจุบันของพระพุทธเจ้า สามารถรวบรวมได้ถึง ๑๔ วิบากกรรมดังจะนำมาแสดงไว้ ดังต่อไปนี้^๔

^๑มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, พระไตรปิฎก ภาษาไทย ฉบับเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ, เล่มที่ ๒๒ ตอนที่ ๕๗ (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๙) หน้า ๑๐๑.

^๒เรื่องเดียวกัน, เล่มที่ ๑๔ ตอนที่ ๒๘๙ -๒๙๐, หน้า ๓๔๙ - ๓๕๕.

^๓เรื่องเดียวกัน, เล่มที่ ๑๔ ตอนที่ ๕๘๑, หน้า ๒๘๗.

๑. กรรมดีในการเคยถวายผ้าไว้ในอดีต จึงได้รับผลบุญ

กรรมเก่าข้อแรกนี้เป็นกุศลกรรม ซึ่งเป็นปัจจัยให้พระองค์ได้มาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าโดยเมื่อคราวหนึ่ง
ขณะที่พระองค์ประทับอยู่ใกล้สระโนดาต พระองค์ได้ตรัสเล่าบุญกรรมของพระองค์เรื่องที่ ๑ ให้ภิกษุทั้งหลายฟังว่า
ในชาติก่อน เรา เมื่อครั้งเสวยพระชาติเป็นพราหมณ์ เห็นภิกษุผู้อยู่ป่าเป็นวัตร จึงได้ถวายผ้าเก่าผืนหนึ่ง ในกาลนั้น
ข้าพเจ้าปรารถนาการตรัสรู้ เพื่อความเป็นพระพุทธเจ้าเป็นครั้งแรก ผลของการถวายผ้าเก่าให้ผลในความเป็น
พระพุทธเจ้า

เรื่องนี้ มีกล่าวอธิบายขยายความไว้ว่า หลังจากที่พระสิทธัตถโพธิสัตว์ได้เจริญในศากยสกุล มีถิ่นกำเนิดที่อำเภอกรุงกบิลพัสดุ์พระบิดามีพระนามว่าสุทโธทนะ พระมารดามีพระนามว่า มายาเทวี ทรงครองหมรวาสอยู่ ๒๙ ปี มีปราสาท ๓ หลัง มีชื่อว่า สุจันทะ โกกนุท และโกญจะ มเหสีพระนามว่ายโสธรา โอรสพระนามว่า ราहुล ทอดพระเนตรเห็นนิมิต ๔ ประการ คือ คนแก่ คนเจ็บ คนตายและสมณะ แล้วเกิดความสังเวชสลดใจ กลางคืนได้เสด็จทรงม้ากัณฐกะ พร้อมกับนายฉันทะ แล้วเสด็จถึงแม่น้ำอโนมาทที รับสั่งให้นายฉันทะนำม้าและเครื่องทรงกลับ แล้วพระองค์ก็ตัดพระโมลีแล้ว ตั้งสัจจะอธิษฐานโยนไปในอากาศว่า จักเป็นพระพุทธเจ้า ณ ริมฝั่งแม่น้ำอโนมาททีแล้ว ก็ดำริอีกว่า ผ้าของชาวกาสิอย่างดีเหล่านี้ ไม่สมควรแก่ความเป็นสมณะของเรา ในทันใดนั้นเองสหายเก่าเมื่อครั้งพระกัศสปพุทธเจ้าซึ่งไปเกิดเป็นพรหมชื่อว่า ฆฎิกามหาพรหม ช่วงระยะพุทธันดรหนึ่ง ไม่ถึงความพินาศเลย (คือดำรงอยู่ในชั้นพรหมโลกตลอด) เพราะเคยเป็นเพื่อนกัน จึงคิดว่า วันนี้ สหายเก่าของเราจะบวช เราจะถือสมณบริวาร ๘ อย่างประกอบด้วย ไตรจีวร บาตร มิดน้อย เข็ม ประคดเอว และผ้ากรองน้ำไป เพื่อสหายเก่าของเรานั้นดีกว่า ครั้นแล้ว ก็นำสมณบริวารทั้ง ๘ อย่างนั้น มาถวายด้วยตนเอง พระโพธิสัตว์ก็รับแล้วครองผ้าที่เป็นธงชัยแห่งพระอรหันต์อธิษฐานเพศเป็นนักบวช

ที่มาของภาพ <https://www.trueplookpanya.com/>

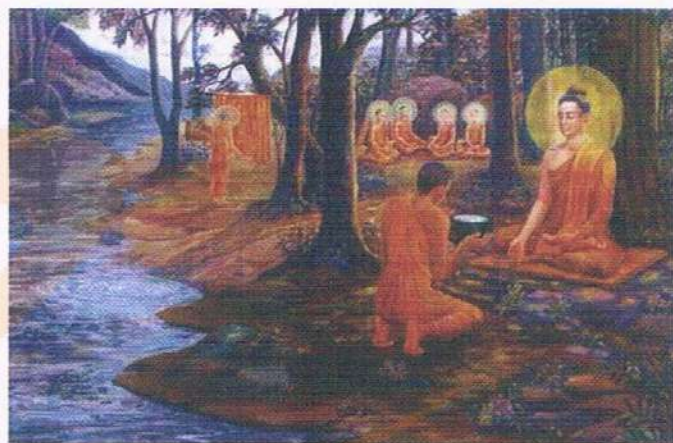
“พระพุทธเจ้าทรงแสดงให้เห็นด้วยพระองค์เองในคัมภีร์อุปทานตอนที่ว่าด้วย ปุพพกัมมิลลิตี พุทธอุปทาน ข้อ ๓๗๒ ถึงกรรมเก่าที่พระองค์ทรงกระทำมาแล้วในอดีต ๑๔ ข้อ ทั้งฝ่ายกุศลและฝ่ายอกุศลนี้ เพื่อเป็นตัวอย่างว่า พระองค์เมื่อยังเป็นปุถุชน ก็ได้ทำดีและทำชั่วมาแล้วเช่นเดียวกัน (ความเกี่ยวกับเรื่องนี้ผู้เขียนสืบค้นมาจาก <https://www.trueplookpanya.com/> และ <https://tripitaka-online.blogspot.com/2016/06/gno23.html>)

๒. กรรมในการเคยแก้งโคลให้ดื่มน้ำ

ชาติหนึ่งในอดีต พระองค์เกิดเป็นคนเลี้ยงโค ต้อนโคไปเลี้ยง เห็นแม่โคแวะดื่มน้ำข้างทาง เกรงจะชักช้า จึงไล่แม่โคไม่ให้ดื่ม น้ำ ด้วยการแก้งเอาไม้กวานน้ำให้ขุนบาปกรรมในชาตินั้นส่งผลมาถึงชาตินี้ คือ ทรงกระหายน้ำแล้ว ทรงตรัสให้พระอานนท์ไปตักน้ำให้แต่เนื่องจากมีขบวนเกวียนผ่าน ทำให้น้ำขุ่น จึงทรงไม่ได้เสวยสมปรารถนาในทันที ต้องทรงตรัสถึง ๓ ครั้ง จึงจะได้เสวยน้ำ เมื่อคราวใกล้จะเสด็จ ดับขันธปรินิพพาน

เรื่องนี้ พระพุทธองค์ได้ตรัสเล่าถึงบุญกรรมของพระองค์เรื่องที่ ๒ ขณะที่ประทับอยู่ใกล้สระอนินดาตให้ภิกษุทั้งหลายฟังว่าชาติปางก่อน เรา เมื่อครั้งเกิดเป็นนายโคบาล ต้อนโคไปเลี้ยง ได้เห็นแม่โคกำลังดื่มน้ำขุ่น จึงห้ามมันไว้ไม่ให้ดื่ม ด้วยผลกรรมนั้น ในภพสุดท้ายนี้ เรากระหายน้ำ ก็ไม่ได้ดื่มตามความปรารถนา

มีเรื่องกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกว่า ก่อนที่พระผู้มีพระภาคจะปรินิพพานหลังจากเสวยพระกระยาหารที่นายจุนทกัมมารบุตรจัดถวายแล้ว ได้เกิดอาการพระประชวรอย่างรุนแรงลงพระบิณฑกเป็นโลหิต (ถ่ายอุจจาระเป็นเลือด) ทรงมีทุกข์เวทนาอย่างแสนสาหัส (กระหายน้ำอย่างมาก) แต่ทรงใช้สติสัมปชัญญะข่มทุกข์เวทนาไว้ ตรัสชวนท่านพระอานนท์ ออกเดินทางต่อไปยังกรุงกุสินารา ระหว่างทางทรงหยุดพักและรับสั่งให้พระเถระนำน้ำดื่มมาถวาย แต่พระอานนท์กราบทูลว่า

ที่มาของภาพ <https://www.trueplookpanya.com/>

น้ำในแม่น้ำตรงนั้น มีน้ำน้อยและถูกกองเกวียน ๕๐๐ เล่มเหยียบย่ำไปก่อนหน้านี้แล้วก็ไม่ไปตักมาถวาย จนพระองค์ต้องรับสั่งในครั้งที่ ๓ พระอานนท์จึงไปตักน้ำนำมาถวายให้พระองค์ได้ทรงดื่ม และน้ำที่พระอานนท์ไปตักนั้น กลับเป็นน้ำใสสะอาด น่าอัศจรรย์ใจมาก

๓. กรรมจากการเคยกล่าวดูใส่ร้ายพระปัจเจกพระพุทธเจ้าด้วยเรื่องไม่จริง

ในชาติหนึ่ง ทรงเกิดเป็นนักแสดง ชื่อ “ปุนาลิ” ได้กล่าวดู (ใส่ร้าย) พระปัจเจกพระพุทธเจ้าพระนามว่า “สุรภี” ว่าเป็นผู้ทำผู้หญิงให้ท้อง โดยที่พระปัจเจกพระพุทธเจ้าก็ไม่ได้ทรงได้ตอบใด ๆ เมื่อตายจากชาตินั้น บาปกรรมส่งผลให้ ไปเกิดอยู่ในรอกนานแสนนาน เสวยทุกข์เวทนาอย่างแสนสาหัสเกิดมาในชาติสุดท้ายนี้ แม้จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าแล้ว เศษกรรมที่ยังหลงเหลืออยู่ ก็ส่งผลให้พระองค์มาถูกนางสุนทริกา กล่าวดูว่า นางตั้งครรภ์กับพระองค์

กรรมเก่าของพระพุทธเจ้าเรื่องที่ ๓ นี้ พระองค์ได้ตรัสเล่าให้ภิกษุทั้งหลายขณะที่ประทับอยู่ใกล้สระอนินดาต ว่า ในชาติปางก่อน เราได้เคยเกิดเป็นนักแสดงชื่อว่าปุนาลิ ได้กล่าวดูพระปัจเจกพุทธเจ้ามีนามว่า สุรภี ผู้ไม่ประทุษร้ายใคร ด้วยผลกรรมนั้นเราจึงได้เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในรอกเป็นเวลานาน เสวยทุกข์เวทนาหลายพันปี ด้วยผลกรรมที่เหลืออยู่นั้น ในภพสุดท้ายนี้ เราจึงได้รับการกล่าวดูจากนางสุนทริกาว่า นางตั้งครรภ์กับพระองค์

เรื่องนี้ มีกล่าวไว้อธิบายไว้ว่า สมัยนั้น ลากลับการเกิดขึ้นแก่พระพุทธเจ้าเป็นอันมาก เป็นเหตุให้พวกเดียรฉัตรทั้งหลายอับเฉาสิ้นลากลับการไปตาม ๆ กัน ไม่ผิดอะไรกับแสงหิ่งห้อยในเวลาพระอาทิตย์ขึ้น วันหนึ่ง

พวกเดียรฉัตรได้ปรึกษากันหาทางจะทำลายลาภสักการะของพระพุทธเจ้า เพื่อจะทำให้ตนได้ลาภสักการะ ดังที่เคยเป็น จึงขอแรงแนางสุนทริกา บริพาชิกาผู้มีรูปงามให้ไปทำลายพระพุทธเจ้า โดยให้ไปใส่ความว่าประพฤตร่วมประเพณี กับพระพุทธเจ้านางสุนทริกาท่านนั้นอยู่ ๒-๓ วัน พวกเดียรฉัตรก็จ้างพวกนักเลงให้ไปหานางสุนทริกา แล้วหมกไว้ในระหว่างกองขยะดอกไม้ใกล้พระคันธกุฎี พวกนักเลงได้ทำตามสั่งทุกประการ พวกเดียรฉัตรก็แกล้งโจษจันหานางสุนทริกา กราบทูลเรื่องนั้นแก่พระราชา พระราชารับสั่งให้ค้นหาจนทั่ว จึงได้ไปพบศพนางที่กองขยะดอกไม้ พวกเดียรฉัตรจึงยกศพนางขึ้นเตียงแล้วหามเข้าไปยังพระนคร ทูลแด่พระราชาว่า สาวกของพระพุทธเจ้าหานางสุนทริกา แล้วหมกไว้ในระหว่างกองขยะดอกไม้ด้วยคิดว่าจักปกปิดกรรมชั่วที่พระพุทธเจ้าได้ทำไว้

พระราชาได้ให้ป่าวร้องไปทั่วพระนคร พวกเดียรฉัตรได้เที่ยวป่าวร้องตำหนิภิกษุในภายในและภายนอกพระนคร แม้กระทั่งในป่า ภิกษุได้กราบทูลเรื่องนั้นแด่พระศาสดา พระศาสดาตรัสว่า ถ้าเช่นนั้น พวกเธอจงกลับใจทรมานเสียเถลี่ยอย่างนี้ แล้วตรัสคาถาเหล่านี้ว่า คนที่ชอบพูดเท็จ หรือคนที่ทำความชั่วแล้วกล่าวว่า “ฉันไม่ได้ทำ” ต่างก็ตกนรก คน ๒ จำพวกนั้น ต่างก็มีกรรมชั่ว มีกรรมเลวทราม ตายไปแล้ว มีคติเท่าเทียมกันในโลกหน้า

พระราชาได้ส่งตำรวจไปสืบสวนเรื่องนั้น บังเอิญว่า วันนั้น พวกนักเลงผู้หานางสุนทริกา กำลังเมาสุรา ทะเลาะกันอยู่ในร้านสุราแห่งหนึ่ง พูดพาดพิงไปถึงนางสุนทริกาวาตนเองเป็นผู้หานางสุนทริกาเอง พวกตำรวจจึงจับกุมตัวไปถวายพระราชา พระราชาได้ตรัสถาม ทราบความจริงว่า เดียรฉัตรจ้างให้นางสุนทริกา จึงรับสั่งให้เรียกพวกเดียรฉัตรมาแล้วทรงบังคับให้ไปเที่ยวป่าวร้องบอกแก่ชาวพระนครว่า นางสุนทริกานี้พวกข้าพเจ้าประสงค์จะสาธิตสอนใส่พระพุทธเจ้าให้นางนางแล้ว โทษของพระสาวกของพระพุทธเจ้าไม่มี เป็นโทษของพวกข้าพเจ้าฝ่ายเดียว พวกเดียรฉัตรได้ทำอย่างนั้นแล้ว คลายความสงสัยของมหาชนผู้เฝ้าเขาเสียได้ ต่อมา เดียรฉัตรเหล่านั้น พร้อมด้วยพวกนักเลง ก็ถูกตัดสินประหารชีวิตฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา ตั้งแต่นั้นมา ลาภสักการะของพระพุทธเจ้าก็เจริญรุ่งเรืองตามเดิม

๔. กรรมจากการเคยก้าวตู่ผู้มีศีลด้วยเรื่องไม่จริง

เรื่องนี้พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสเล่าให้พระภิกษุทั้งหลายฟังว่า ในครั้งนั้นพระองค์เกิดเป็นนักเลงหัวไม้เป็นอันธพาล เพราะการกล่าวตู่พระนันทเถระ ผู้เป็นสาวกของพระพุทธเจ้า พระองค์จึงต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในนรกเป็นเวลานาน ถึง ๑๐๐,๐๐๐ ปี ครั้นได้เกิดเป็นมนุษย์ ก็ได้รับการกล่าวตู่มาก ด้วยผลกรรมที่เหลืออยู่นั้น นางจิฎจมาณวิกาจึงมากล่าวตู่เรา ด้วยคำไม่จริงท่ามกลางหมู่ชน

มีเรื่องกล่าวไว้ว่า สมัยนั้น ลาภสักการะเกิดขึ้นแก่พระพุทธเจ้าเป็นอันมาก ฝ่ายพวกเดียรฉัตรลดน้อยลง ราวกับแสงหิ่งห้อยในเวลาพระอาทิตย์ขึ้น พวกเดียรฉัตรจึงประชุมตกลงกัน ออกอุบายให้นางจิฎจมาณวิกาบริพาชิกาผู้มีรูปงามคนหนึ่งทำลายพระพุทธเจ้า นางจิฎจมาณวิกาได้ทำที่เป็นเดินเข้า-ออกในเวลาเช้าตรู่และเวลาเย็น ทำให้พวกอุบาสกผู้ไปฟังธรรมสงสัย นางบอกว่า ได้อยู่ร่วมในพระคันธกุฎีเดียวกันกับพระสมณโคดม ยิ่งทำให้คนพวกนั้นสงสัยขึ้นอีก

ต่อมา นางได้เอาผ้าพันท้อง ทำเป็นคล้ายคนมีท้องได้ ๘ - ๙ เดือนจนจะคลอด เมื่อพระพุทธเจ้ากำลังประทับนั่งแสดงธรรมอยู่บนธรรมาสน์ นางได้ไปสู่ธรรมสภา ทูลพระองค์ว่า มหาสมณะ พระองค์นี้ดีแต่พูดเท่านั้น เสียงพระองค์ไพเราะ พระโอษฐ์ของพระองค์สนิห ส่วนหม่อมฉันอาศัยพระองค์ได้เกิดมีกรรมครบกำหนดแล้ว พระองค์ไม่ทรงทราบที่คลอดของหม่อมฉัน ไม่ทรงทราบเครื่องบริหารกรรมแก่หม่อมฉัน เมื่อไม่ทรงทำเอง ก็ไม่ตรัสบอก

พระเจ้าโกศล อนาคตินทิกเศรษฐี หรือนางวิสาขามหาอุบลิกา คนใดคนหนึ่ง แล้วดำพระพุทธรูปเจ้าต่าง ๆ นานาในท่ามกลางบริษัท

ฝ่ายท้าวสักกะ เมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น จึงสั่งให้เทพบุตร ๒ องค์โดยให้แปลงเป็นหนู และแปลงเป็นลม มาทำลายพิธีของนาง กัดเชือกที่ผูกท่อนไม้ไว้ และลมพัดเล็กผ้าห่มขึ้น ไม้กลมพลัดตกลงบนหลังเท้าของนาง ปลายเท้าทั้ง ๒ ข้างแตก มนุษย์ทั้งหลายก็พูดว่า นางกาหิณี เจ้าดำพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ่มเบะลงบนศีรษะ ให้ขับนางออกจากวิหาร นางวิ่งเตลิดเปิดเปิงไป พอล่วงคลองพระจักขุของพระพุทธเจ้าเท่านั้น ก็ถูกแผ่นดินสูบตกไปเกิดในอเวจีมหานรก ลากสักการะของพวกเดียรฉัตรเสื่อมลงอีก แต่ของพระศพพลึงเจริญขึ้น

๕. กรรมจากการเคยกล่าวดูพระฤๅษีด้วยเรื่องไม่จริง

คราวหนึ่ง พระพุทธองค์ ได้ทรงตรัสเล่าวิบากกรรมเก่าของพระองค์เรื่องที่ ๕ ให้ภิกษุทั้งหลายฟังว่า เมื่อครั้งเราเกิดเป็นพราหมณ์ มีชื่อว่าสุตะ มีประชาชนสักการบูชา ได้สอนมนตร์ให้มาณพประมาณ ๕๐๐ คน ในป่าใหญ่ ได้เห็นฤๅษีผู้นำเกรงกลัว ผู้ได้อิถุญา ๕ มีฤทธิ์มาก มายังสำนักของเรา เราจึงกล่าวดูฤๅษี ผู้ไม่ประทุษร้ายใคร โดยบอกอุคคิษย์ว่า ฤๅษีผู้นี้มักบริโภคกามคุณ เพียงเราบอกเท่านั้น พวกมาณพก็พลอยเชื่อ ตั้งแต่นั้นมา ครั้นไปเที่ยวหาอาหารในตระกูลทั้งหลาย พวกมันบอกประชาชนว่า ฤๅษีผู้นี้มักบริโภคกามคุณ ด้วยผลกรรมนั้น ภิกษุ ๕๐๐ รูปเหล่านี้ ได้รับการกล่าวดู เพราะนางสุนทรี เป็นเหตุ

๖. กรรมเก่าจากการเคยฆ่าน้องชายต่างมารดา

พระองค์ตรัสเล่าว่า ในชาติหนึ่งในอดีต พระองค์เกิดเป็นลูกเศรษฐี บิดาของพระองค์มีภรรยาหลายคน ภรรยาคนหนึ่ง มีลูกชายพระองค์เกรงว่าทรัพย์สมบัติส่วนหนึ่งจะถูกแบ่งไปให้แก่น้องชายต่างมารดาจึงลวงน้องชายไปฆ่าที่ชอกเขาแล้วเอาหินทับไว้ ตายจากชาตินั้นบาปกรรมส่งผลให้ไปเกิดอยู่ในนรกนานปีเกิดมาในชาตินี้แม้จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าแล้ว เศษกรรมที่ยังหลงเหลืออยู่ก็ส่งผลให้พระองค์ถูกพระเทวทัตกลิ้งหินมากระแทบพระบาทจนห้อพระโลหิต

เรื่องนี้ มีกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกว่า ครั้งที่พระผู้มีพระภาคประทับอยู่ ณ กรุงโกสัมพี พระเทวทัตถูกความมักใหญ่ใฝ่ใจ ครองใจชั่วร้าย ชักจูงให้ชาตคัฏฐกุมาร เลื่อมใสในฤทธิ์ของตน คิดจะขอพระพุทธเจ้าปกครองภิกษุสงฆ์ พระเทวทัตได้เลื่อมจากฤทธิ์ พร้อมกับความคิดนั้น ต่อมา ถูกสงฆ์ทำปาสาณียกรรม จึงไปยุยงให้ชาตคัฏฐกุมาร ปลงพระชนม์พระเจ้าพิมพิสารผู้เป็นชนก ส่วนตนเองได้ส่งคนไปลอบปลงพระชนม์พระผู้มีพระภาค แต่คนเหล่านั้นกลับเลื่อมใสในพระองค์ ได้ฟังอนุปพุทฺธิกาสำเร็จโสดาปัตติผลทุกคน สมัยนั้น พระผู้มีพระภาคเสด็จจรงมอยู่ ณ ที่ร่มเงาภูเขาคิชฌกูฏ ที่นั่น พระเทวทัตขึ้นภูเขาคิชฌกูฏถึงคิลาก้อนใหญ่ ด้วยหมายใจว่า เราจะปลงพระชนม์พระผู้มีพระภาคด้วยก้อนศิลา ยอดภูเขา ๒ ข้างมาบรรจบกันรับคิลาก้อนนั้นไว้ สะเก็ดศิลากระเด็นจากก้อนศิลานั้นไปกระทบพระบาทของพระผู้มีพระภาคจนพระโลหิตห้อขึ้น พระผู้มีพระภาคทรงแหงนพระพักตร์ ได้ตรัสว่า โมมบุรุษ เธอสั่งสมสิ่งที่มีโทษใหญ่ไว้มากที่มีจิตคิดร้าย คิดฆ่าทำโลหิตของตถาคตให้ห้อ แล้วตรัสกับภิกษุทั้งหลายว่า เทวทัตทำโลหิตของตถาคตให้ห้อ ได้ทำอนันตริยกรรมแล้ว

๗. กรรมเก่าจากการเคยจุดไฟดักทางปัจเจกพระพุทธเจ้า

พระองค์ตรัสเล่าว่า ในชาติหนึ่งในอดีต พระองค์เกิดเป็นเด็กแสนชน วันหนึ่งขณะเล่นอยู่กับเพื่อนเด็ก เห็นพระปัจเจกพุทธเจ้ารูปหนึ่งกำลังเดินมา จึงชวนกันจุดไฟดักทางเพื่อมิให้พระพุทธรูปผ่านไปได้อย่างสะดวก เมื่อตายจากชาตินั้น บาปกรรมส่งผลให้ไปเกิดอยู่ในนรกนรกแสนนาน เกิดมาในชาตินี้แม้จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าแล้ว เศษกรรมที่ยังหลงเหลืออยู่ พระเวทที่ตึงชักชวนนายฆ้องผู้ฆ่าคนตายมาก เพื่อให้ฆ่าพระองค์ ส่งผลให้พระองค์ ถูกไฟไหม้ที่พระบาท

เรื่องนี้ มีกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกว่า ณ กรุงราชคฤห์หลังจากพระเวทที่ตึงไปถวายพระพรให้พระเจ้าอชาตศัตรูกุมารส่งราชบุรุษไปปลงพระชนม์พระพุทธเจ้าแล้ว ต่อมาพระเวทที่ตึงก็ส่งบุรุษคนหนึ่งว่า พระพุทธเจ้าประทับอยู่ที่โน้น ท่านจงไปปลงพระชนม์พระองค์แล้วกลับมาทางนี้ แล้วชุมนุมบุรุษไว้ริมทาง ๒ คนด้วยสั่งว่า พวกท่านจงฆ่าคนที่เดินมาทางนี้ เพียงลำพังแล้วมาทางนี้ ชุมบุรุษไว้ริมทางอีก ๔, ๘, ๑๖ คน ด้วยสั่งว่า พวกท่านจงฆ่าคนพวกนี้ที่เดินมาทางนี้ ๆ ต่อมา บุรุษคนหนึ่งนั้น ถีบดาบและไล่สะพายธนูเข้าหาประชิดตัวพระผู้มีพระภาคครั้นแล้วก็ยืนกลัวจนตัวแข็งทื่อไม่ห่างจากพระผู้มีพระภาค

พระองค์จึงตรัสว่า อย่างกลัวเลย พอบุรุษนั้นได้ฟังพระดำรัสเช่นนั้นแล้ว ได้วางดาบและไล่ปลดธนูวางไว้ แล้วขอพระขรรค์และพระขลุ่ยมาทกราบทูลว่า กระผมทำความผิดเพราะความโง่เขลา ที่มีจิตคิดประทุษร้ายคิดจะปลงพระชนม์จึงเข้ามาที่นี่ ขอพระองค์โปรดประทานอภัยโทษแก่กระผม เพื่อความสำรวมต่อไป พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ไม่เป็นไร การที่บุคคลเห็นความผิดเป็นความผิดแล้ว แก้ไขให้ถูกต้อง นี่เป็นความเจริญในอริยวินัย แล้วตรัสอนุเคราะห์พิกษาให้บุรุษนั้นฟัง จนบุรุษได้บรรลุเป็นโสดาบัน แล้วตรัสกับบุรุษนั้นว่า ท่านอย่าไปทางนั้นจงไปทางนี้แล้วส่งเขาไปทางอื่นต่อมาบุรุษอีก ๒ คนปรึกษากันว่า ทำไม บุรุษคนนั้น จึงมาชักจูงแล้วเดินสวนทางไป ได้พบพระผู้มีพระภาค ณ ดวงไม้แห่งหนึ่ง แล้วเข้าไปสนทนาด้วย พระผู้มีพระภาคได้แสดงธรรมให้ฟังจนบุรุษทั้ง ๒ ได้บรรลุเป็นโสดาบัน แม้บุรุษ ๔, ๘ และ ๑๖ ก็มีนัยเดียวกันแล ต่อมา บุรุษคนแรกนั้น ได้ไปหาพระเวทที่ตึงแล้วพูดว่า กระผมไม่สามารถปลงพระชนม์พระผู้มีพระภาคได้ พระองค์มีฤทธิ์มาก พอพระเวทที่ตึงได้ฟังเช่นนั้นพูดตอบว่า ไม่เป็นไร ท่านอย่าได้ฆ่าเลย เราจะลงมือปลงพระชนม์พระพุทธเจ้าเอง

๘. กรรมเก่าจากการเคยไสยง้างจับพระปัจเจกพระพุทธเจ้า

พระองค์ตรัสเล่าว่า ในชาติหนึ่งในอดีต คราวที่โลกว่างจากพระพุทธเจ้า มีพระปัจเจกพุทธเจ้าเกิดขึ้นในโลก พระองค์เกิดเป็นควาญช้าง วันหนึ่งเห็นพระปัจเจกพุทธเจ้ารูปหนึ่งบิณฑบาตแล้วเกลี้ยดจึงไสยง้างให้จับพระปัจเจกพุทธเจ้ารูปนั้นเมื่อตายจากชาตินั้น บาปกรรมส่งผลให้ไปเกิดอยู่ในนรกนรกแสนนาน เกิดมาในชาตินี้ แม้จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า—เศษกรรมที่ยังหลงเหลือ อยู่ส่งผลให้พระองค์ถูกพระเวทที่ตึงยุงพระเจ้าอชาตศัตรู ปล่อยให้ปล่อยช้างนาหาคีรีมาแทงพระองค์

เรื่องนี้ มีกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกว่า หลังจากที่พระเวทที่ตึงไปปลงพระชนม์พระผู้มีพระภาคหลายครั้งแล้ว แต่ไม่สำเร็จเลย ก็หาได้หยุดการกระทำเช่นนั้นไม่ สมัยนั้น ในกรุงราชคฤห์มีช้างชื่อนาหาคีรีดุร้าย ชอบฆ่าคน ต่อมาพระเวทที่ตึงได้ไปที่โรงช้าง แล้วอ้างเหตุผลกับนายควาญช้างว่า พวกเราเป็นพระญาติของพระราชา สามารถจะแต่งตั้งผู้อยู่ในตำแหน่งต่ำไว้ในตำแหน่งสูง และเพิ่มเงินเดือนให้ได้ ทำอย่างนี้ เวลาพระพุทธเจ้าเสด็จมาทางตรอกนี้ พวกท่านจงปล่อยช้างนาหาคีรีนี้เข้าไป

เมื่อพระพุทธองค์เสด็จดำเนินถึงตรอกนั้น พวกนายควาญช้างจึงได้ปล่อยนาพาครีไปปลงพระชนม์ พระผู้มีพระภาค ช้างนาพาครีได้ขึงวงหูขึ้น หางขึ้น วิ่งตรงไปที่พระผู้มีพระภาค เวลานั้นคนทั้งหลายหนีขึ้นไปบนปราสาท นั้นบ้าง เรือนโน้นบ้าง บนหลังคาบ้าง พวกที่ไม่ศรัทธา พูดว่า พระสมณโคตมจะถูกช้างฆ่า ส่วนผู้มีศรัทธาก็พูดว่า ประเดี๋ยวจะคอยดูสงครามระหว่างพระพุทธเจ้ากับช้าง ที่นั้น พระผู้มีพระภาคทรงแผ่เมตตาจิตไปที่ช้างนาพาครี ช้างนาพาครีได้สัมผัสกระแสเมตตาจิตของพระผู้มีพระภาค จึงหมดยศยืนอยู่ตรงพระพักตร์ แล้วพระผู้มีพระภาคทรงยกพระหัตถ์ลูบกระพองช้างนาพาครี

๙. กรรมเก่าจากการเคยนำทหารออกศึก

ที่มาของภาพ <https://www.trueplookpanya.com/>

พระองค์ตรัสเล่าว่า ในชาติหนึ่งในอดีต พระองค์เกิดเป็นแม่ทัพนำทหารออกรบฆ่า ข้าศึกตายเป็นจำนวนมากด้วยหอกตายจากชาตินั้น บาปกรรมส่งผลให้ไปเกิดอยู่ในรณนรกแสนนาน เสวยทุกข์เวทนาอย่างแสนสาหัส แม้เกิดมาในชาติสุดท้าย หลังจากที่พระเวทิตทำให้พระองค์ทรงหื้อพระโลหิตแล้ว เสด็จไปให้หมอชีวกรักษา หมอชีวกได้รักษาโดยปรุยาอย่างแรงกล้าเพื่อสมานแผลแล้ว ปิดแผล แล้วเข้าไปทำธุระในเมือง แต่กลับมาไม่ทันเอายาออก ประตุมืองปิดก่อน ทำให้พระองค์เกิดความเร่าร้อนในสรีระตลอด ซึ่งต่อมาได้รับสั่งให้พระอานนทนายาที่ปิดแผลนั้น ออกในตอนค่านั้นเอง

เรื่องนี้ มีกล่าวขยายความไว้ในชาดกว่า เมื่อครั้งพระโพธิสัตว์ เกิดเป็นคนรักษาป่า มีบริวาร ๕๐๐ คน ได้รับจ้างคุ้มครองพวกพ่อค้าเกวียน ให้ข้ามดงที่มีโจรผู้ร้ายชุมอยู่ด้วยความกล้าหาญตามหน้าที่ที่รับผิดชอบ บุตรชาย พ่อค้าเห็นความกล้าหาญของโพธิสัตว์จึงถามว่าเมื่อความตายปรากฏอยู่ตรงหน้า เพราะเห็นพวกโจรยิงลูกธนูที่แหลมคม เข้ามาด้วยความว่องไว และยังถือดาบอันคมกริบวิ่งเข้ามาอีก เพราะเหตุไร ท่านจึงไม่เสียดังกลัว พระโพธิสัตว์บอกว่า เวลาที่เห็นโจรร้ายวิ่งเข้ามา ข้าพเจ้ากลับมีความยินดีที่จะได้บ้ายึดศัตรุ เพราะก่อนที่จะมาทำหน้าที่นี้ได้ยอมสละชีวิตไว้แล้ว จึงไม่มีความอาลัยในชีวิต สามารถทำกิจของตนได้อย่างกล้าหาญทุกเวลา

เรื่องนี้ มีกล่าวไว้ว่า หลังจากที่พระเวทิตทำให้พระโลหิตของพระผู้มีพระภาคให้หื้อแล้ว แล้วพระผู้มีพระภาค เสด็จไปชีวกัมพวันให้หมอชีวกรักษา หมอชีวกได้รักษาโดยปรุยาอย่างแรงกล้าเพื่อสมานแผลแล้ว ปิดแผล แล้วกราบทูลว่า กระผมมีธุระในเมือง ขอให้ยานี้อยู่นกว่ากระผมจะกลับมา แล้วหมอชีวกก็เข้าเมืองไป แต่กลับมาไม่ทันประตุมือง เพราะประตูปิดก่อน แล้วก็นึกตกใจว่า ถึงเวลาที่จะเอายาออกแล้ว ถ้าไม่เอายาออกจะทำให้ พระผู้มีพระภาคเกิดความเร่าร้อนในสรีระตลอดทั้งคืน ต่อมา พระผู้มีพระภาค ได้รับสั่งให้พระอานนทนายาที่ปิดแผลนั้นออกในตอนค่านั้นเอง

๑๐. กรรมเก่าจากการเคยขบใจเมื่อเห็นคนฆ่าปลา

พระองค์ตรัสเล่าว่า ในชาติหนึ่งในอดีต พระองค์เกิดเป็นลูกชาวประมง อาศัยอยู่ในหมู่บ้านชาวประมง เห็นชาวประมงฆ่าปลาแล้วเกิดความสนุกยินดีสนุกสนานมาเกิดในชาตินี้ แม้จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าแล้ว บาปกรรม ก็ยังส่งผลให้พระองค์รู้สึกปวดพระเศียรเมื่อคราวที่พวกเจ้าศากยะพระประยูรญาติของพระองค์ ถูกพระเจ้าวิทูททะ กษัตริย์แห่งแคว้นโกศลยกทัพบุกสังหาร (ข้อนี้แสดงให้เห็นว่า เพียงแค่จิตใจ ที่เห็นคนทำบาป แค่นั้นกรรมก็ตกกับเราแล้ว)

๑๑. กรรมจากการเคียดแค้นพระสาวกของพระพุทธเจ้า

พระองค์ตรัสเล่าว่า ในชาติหนึ่งในอดีต พระองค์เกิดเป็นคนปากกล้าด่าว่าพระสาวกของพระพุทธเจ้า ผุสสะว่า “ท่านทั้งหลายจงเคี้ยว จงกินแต่ข้าวแดง อย่ากินข้าวสาละเลย” ตายจากชาตินั้นบาปกรรมส่งผลให้ไปเกิดอยู่ในนรกนานแสนนาน มาเกิดในชาตินี้แม้จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าแล้วบาปกรรมก็ยังส่งผลให้พระองค์ได้รับนิมนต์จากพราหมณ์เวรัญชาให้ไปจำพรรษาในเมืองเวรัญชา ซึ่งเกิดข้าวยากมากแพ่ง ทำให้พระองค์ต้องเสวยข้าวชนิดเดียว (ข้าวแดง) อยู่จนถึง ๓ เดือน

เรื่องนี้ มีกล่าวไว้ว่า หลังจากที่พระพุทธองค์รับคำของเวรัญชพราหมณ์ว่าจะอยู่จำพรรษาแล้ว สมัยนั้นเมืองเวรัญชาเกิดข้าวยากมากแพ่ง ประชาชนมีความเป็นอยู่แร้นแค้น ใช้สากปันส่วนซื้ออาหาร ล้มตายกันกระตุมขาวเกลื่อน ยากที่พระอริยะจะบิณฑบาตยังชีพได้ ต่อมาพวกพ่อค้าม้าชาวเมืองอุตตราภท มีม้าอยู่ประมาณ ๕๐๐ ตัว เข้าพักแรมช่วงฤดูฝนในเมืองเวรัญชา พวกเขาตระเตรียมข้าวหนึ่ง (ข้าวสารเหนียวที่เขาแกลบออกแล้วหนึ่งเก็บไว้ จะเรียกว่าข้าวตาก ก็ได้ พวกพ่อค้านิยมนำติดตัวไป ในเวลาเดินทางไปค้าขายยังต่างเมือง เพื่อเป็นอาหารม้าในถิ่นที่อาหารม้าหายาก) เพื่อถวายพระภิกษุรูปละประมาณ ๑ ทะนานไว้ที่คอกม้า รุ่งเช้า ภิกษุทั้งหลายครองอันตรวาสก ถือบาตรและจีวรไปบิณฑบาตในเมืองเวรัญชา บิณฑบาตไม่ได้เลย จึงไปที่คอกม้า รับข้าวหนึ่งรูปละประมาณ ๑ ทะนาน นำไปทำให้ละเอียดแล้วฉนส่วนพระอรหันต์บิณฑบาตข้าวหนึ่งประมาณ ๑ ทะนานบนหินบดแล้ว น้อมเข้าไปถวายพระผู้มีพระภาค พระองค์เสวยข้าวนั้น

ที่มาของภาพ <https://www.trueplookpanya.com/>

๑๒. กรรมจากการเคียดแค้นใจตักหลังนักมวยปล้ำให้เจ็บ

พระองค์ตรัสเล่าว่า คราวหนึ่งทรงเกิดในตระกูลคหบดี มีกำลังมากมหาศาล แต่ตัวเตี้ย ต่อมา มีนักมวยปล้ำต่างถิ่นมาทำต่อสู้ พระองค์แม้ถึงจะตัวเตี้ย แต่ก็ได้จับนักปล้ำผู้นั้นขึ้นแล้วหมุนไปในอากาศ แล้วทุ่มลงภาคพื้น แล้วจับตักหลัง จนนักปล้ำผู้นั้น กระดูกหักเจ็บปวดอย่างมาก และยอมแพ้ในที่สุด ด้วยกรรมนั้น แม้ในชาตินี้ถึงจะทรงพลังอย่างนับไม่ได้ แต่ก็ยังเป็นโรคปวดพระปฤษฎางค์ (ปวดหลัง)

เรื่องนี้ มีกล่าวไว้ว่า คราวหนึ่งพระองค์เกิดในตระกูลคหบดี มีกำลังมากมหาศาล แต่ตัวเตี้ย ต่อมา มีนักมวยปล้ำต่างถิ่นมาทำต่อสู้ และทำให้บุรุษหลายคนในหมู่บ้าน ถูกทำร้ายบาดเจ็บและพ่ายแพ้ และเมื่อพระองค์พบเหตุการณ์นั้น จึงขออาสาต่อสู้ด้วย พอได้ฟังคำพูดเช่นนั้น นักมวยปล้ำผู้นั้นได้พูดตักหลังต่างๆ นานา และเมื่อทั้งสองได้ต่อสู้กัน พระองค์แม้ถึงจะตัวเตี้ย แต่ก็ได้จับนักปล้ำผู้นั้นขึ้นแล้วหมุนไปในอากาศ แล้วทุ่มลงภาคพื้น แล้วจับตักหลัง จนนักปล้ำผู้นั้น กระดูกหักเจ็บปวดอย่างมาก และยอมแพ้ในที่สุด แล้วพระองค์สั่งสอนว่า อย่ามาทำอย่างนี้อีก ในหมู่บ้านนี้ ด้วยกรรมนั้น พระองค์ได้เสวยผลกรรมมีโรคประจำเช่นปวดหลังเป็นต้น แม้ในชาตินี้ ถึงเราจะทรงพลังอย่างนับไม่ได้ แต่ก็ยังเป็นโรคปวดหลังอยู่

๑๓. กรรมจากการเคยเป็นหมอรักษาคณไช้ตาย

พระองค์ทรงตรัสเล่าว่า ชาตินี้หนึ่งในอดีต พระองค์เกิดเป็นหมอรักษาลูกชายเศรษฐี โดยวิธีให้ถ่ายยาจนลูกชายเศรษฐีตายด้วยความจงใจเมื่อพระพุทธองค์ตายจากชาตินั้น บาปกรรมส่งผลให้ไปเกิดอยู่ในรก มาเกิดในชาตินี้แม้จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าแล้วเศษกรรมที่ยังหลงเหลืออยู่ก็ส่งผลให้พระองค์เกิดพระโรคปากขึ้นทิกาพาธ (โรคท้องร่วง) หลังจากเสวยสุกรมัททวะก่อนเสด็จดับขันธปรินิพพาน

เรื่องนี้ มีกล่าวไว้ว่า เมื่อครั้งที่พระโภธิสัถว์เกิดในตระกูลคหบดี ได้เป็นหมอรักษาคณไช้ คราวหนึ่งได้รักษาลูกเศรษฐีคนหนึ่ง ตรวจโรคแล้ว จัดยารักษาโรคชนิดนั้น แต่เพราะความประมาท ตอนจ่ายยานั้น ได้จ่ายยารักษาโรคต่างชนิดกันให้ไป ทำให้ลูกเศรษฐีนั้นรับประทานยาไปแล้วถ่ายอย่างรุนแรง

ที่มาของภาพ <https://www.trueplookpanya.com/>

ในสมัยเป็นที่ปรินิพพาน หลังจากพระผู้มีพระภาคเสวยพระกระยาหารที่ชื่อว่าสุกรมัททวะ ของนายจุนทกัมมารบุตรแล้ว ได้เกิดอาการพระประชวรอย่างรุนแรงลงพระบังคนหนักเป็นโลหิต ทรงมีทุกข์เวทนาอย่างแสนสาหัสจนเจียนจะปรินิพพาน แต่ทรงใช้สติสัมปชัญญะข่มทุกข์เวทนาเหล่านั้นอย่างไม่พริ้งพริ้ว

๑๔. กรรมจากการเคยเยาะเย้ยพระพุทธเจ้า

พระองค์ทรงตรัสว่า ในชาติหนึ่งในอดีต พระองค์เกิดเป็นชายหนุ่มชื่อ “โชติปาละ” วันหนึ่งเข้าไปเฝ้าพระพุทธเจ้ากัสสปะ แล้วกราบทูลทูลทอเยาะเย้ยว่า ทำไมจึงได้ตรัสรู้ช้าต้องบำเพ็ญเพียรอยู่นานกว่าจะตรัสรู้ได้มาเกิดในชาตินี้ซึ่งแน่นอนว่าพระองค์จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าแน่ แต่ด้วยผลกรรมนั้นจึงส่งผลให้พระองค์หลงทางในการแสวงหาโมกขธรรมจนต้องบำเพ็ญทุกรกิริยา อันทำให้พระองค์ต้องประสบกับทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสกว่า ๖ ปี จึงจะตรัสรู้ได้

ทั้งหมดนี้คือวิบากกรรมอันเกิดจากกรรมเก่าของพระพุทธเจ้าที่พระองค์ทรงกระทำไว้ในอดีต ตั้งแต่ยังมีได้เป็นพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นกุศลกรรมเพียงข้อ ๑ ข้อเท่านั้น ที่เหลืออีก ๑๓ ข้อเป็นอกุศลกรรมทั้งสิ้นและพระพุทธองค์ก็ทรงได้รับผลแห่งวิบากแห่งกรรมนั้นดังที่แสดงไว้นั้นแล

ที่มาของภาพ <https://www.trueplookpanya.com/>

แหล่งอ้างอิง

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้า

บรมราชินีนาถ, กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๙.

<https://tripitaka-online.blogspot.com/>

<https://www.trueplookpanya.com/>